

»Jeg har jo altid sagt dig det, at du gik med Spiren til en Drømmer og Sværmer i dig. Nu har jeg da faaet Ret — desværre.«

»Har du det? Du veed dog, at jeg selv har en ganske anden Opfattelse af min Udvikling. Jeg synes undertiden, jeg er vaagnet op af en lang, dyb Søvn og er den eneste rigtig levende her — i de Dødes Rige. Og hvorfor er du i Grunden saa forarget? Du har dog for dit eget Vedkommende holdt dig det hele Markedsspektakel forsigtig paa Afstand. Du anbefaler mig Ægteskab, men selv har du ikke giftet dig. Du vil absolut have mig ind i Politiken og kaste mig i Armene paa Selskabet, men selv er du mere end ængstelig for at blive begramset af Offenhedens Slagternæver.«

»Jeg staar i Ambulancen. Det kan give en samvittighedsfuld Mand Beskæftigelse nok.«

Torben Dihmer faldt et Øjeblik i Tanker. Saa nikkede han.

»Det forstaar jeg,« sagde han. »Ja, Menneskeslægten er syg. Afsindig. Hvad jeg i disse ti Maaneder har været Vidne til i tre Verdensdele, har bestandig mindet mig om den uhyggelige Rastløshed, hvormed en gal Mand arbejder paa sin egen Ødelæggelse. Al denne forcerede Kraftudfoldelse, som alle Nationer er saa stolte af, denne vanvittige Produktionsfeber, en Ophoben af Varer, der ikke svarer til